

тъкаха една ослѣпителна пѣстра тъканъ, която увисна като лека покривка върху учудената земя. Чудото на северната нощъ се извърши. Северното сияние бѣ въ силата си.

Но изведнажъ сякашъ нѣкаква черна ржка разкъса приказната покривка. Черни пропасти зинаха между нея, и свѣтлитѣ остатъци се наведоха засрамени къмъ хоризонта. Тъмнината надви. Покривката на нощъта, огромна и тежка, се надвеси надъ земята. Звездитѣ, една следъ друга, почнаха да блестятъ.

Кучетата престанаха да виятъ. Само тукъ-таме изъ прѣснатитѣ егреци на лапландцитѣ се чуваше тропотъ отъ копита и прѣхтенето на севернитѣ елени.

*

Година 1736. Въ геологическия институтъ на градъ Стокхолмъ ученитѣ клатятъ глави и не вѣрватъ на това, което имъ пише лапландецътъ Манги. Той живѣе нѣкъде на северъ, оттаткъ полярния кръгъ, въ северна Лапландия. Въ една долина на планината *Снѣжнитѣ яребици* се намиратъ неговитѣ къшли. Хиляди елени скитатъ изъ снѣжнитѣ степи, и само тропотътъ на тѣхнитѣ копита нарушава тишината. Презъ зимата всичко живо се изселва на югъ. Снѣжни виелици съ нечувана сила се носятъ изъ долинитѣ на планината и гонятъ кристализирания снѣгъ по безкрайнитѣ степи. Въ подножието на хълма *Кирунаваара*, до брѣга на едно езеро, се намира мѣстността *Кируна*, прочута съ страшнитѣ си снѣжни бури и голѣмъ студъ. И найшумнитѣ лапландци се страхувахъ да презимуватъ тамъ. Лѣтно време изъ тази областъ лапландецътъ Манги пасѣлъ своитѣ стада елени. Често пжти той се спиралъ въ подножието на хълма и се учудвалъ на неговата голота и форма. По цѣлитѣ му склонове били разхвърляни сиво-синкави камъни, тежки и твърди, които не приличали на другитѣ въ страната. За тѣхъ се разправяло между лапитѣ една стара легенда: че преди много